

nemt kan misforståas derhen, at Kunstsmørret ligesom forpligtes til at antage en Farve, som det ikke faar ved den oprindelige Fabrikation, at man ligesom nøder Kunstsmørfabrikanterne til at farve det blaat, grønt eller rødt, idet Paragrafens Bestemmelse gaar ud paa, at Kunstsmørret ikke maa have samme Farver som almindeligt Natursmør. Den Farve, som Kunstsmørret faar ved Fabrikationen, er, at dømmes efter den Prøve, der blev foretaget paa Landbohøiskolen, paa det nærmeste nøyagtig den samme, som ufarvet Natursmør har. Disse Produkter ligne hinanden i en ganske paa-faldende Grad, og hvis man ikke maa give det Meierismørrets almindelige Farve, hvis Udtrykket „almindelig“ skal opfattes som „naturlig“, saa bliver man tvunget til at give det en kunstig Farve, og det vil jeg ikke være med til. Der er bleven stillet det Forslag af et Mindretal paa 7 Medlemmer — et Mindretal saa stort som det overhovedet var muligt at starte det, naar det ikke skulde blive Flertal — at dette Udtryk „almindelige Farve“ skulde afløses af „almindelige Handelsfarve“. Jeg tror ikke, at dette Forslag er uangribeligt, det er det langt fra, men det er dog et temmelig væsentligt Fremskridt, idet det efter dette Udtryk ikke let kan tænkes, at man vil forvegle almindelig Farve og naturlig Farve. Man vil ved almindelig Handelsfarve strax i Tanken komme hen til den bekjendte varme, gule Farve, som Smør i de senere Aar har havt af Hensyn til Exporten til England. Den er saa stærkt gul, at den er stærkere end Græsmørrets almindelige Farve; saavidt mig bekjendt, bliver alt Græsmør endnu givet en lille Extrafarvning, før det bliver Exportsmør, saa at det kommer til at ligne det Smør, der almindelig gaar i Handelen. Det er blevet gjort gjældende, at Blandingsparagrafen hang sammen med Farveparagrafen, at det var meningsløst, naar man forbød at farve, saa at tillade at blande, saa kunde man jo blande det med gult Smør, hvorved det vilde faae Smørrets Farve. Der er imidlertid næppe nogen væsentlig Fare derved, thi selv om det var tilladt at blande med Smør, og selv om man vilde gaa til den højeste Indblanding, der kan være Tale om, 50 pCt., og man saa blander dette gule Produkt med et langt blegere i dette Forhold, saa vil utvivlsomt denne Farve blive væsentlig forskjellig fra den Farve, som fremkommer, naar man hderligere farver det i Forveien gule Produkt; den Forskel i Farven, der fremkommer, vil være fuldkommen tilstrækkelig. Faren for denne Paragrafs praktiske Betydning vil naturligvis komme, saasnart som Moden i den Henseende forvandt-

les, nemlig saasnart man ikke længere til Export og Handelsvare forlanger farvet gult Smør, men denne Fare forekommer mig ikke at være overhængende, der er hidtil ikke Regn paa, at det vil ske, og det kan jo være overladt Fremtiden at afgjøre, hvorledes man her vil have at forholde sig. Det forekommer mig ikke usandsynligt, at den Omstændighed, at man i Lovgivningen begynder at paalægge disse Produkter en forskjellig Farve, og at det er her i Landet, at man begyndte, vil bevirke, at man andre Steder fulgte Ex-mplet, saaledes at det blev et Skjelnemærke mellem Kunstsmør og Natursmør. Fra Konsumenternes Standpunkt ser jeg nok, at der er Noget at indvende imod denne Bestemmelse, idet dette ufarvede Kunstsmør har en ganske overordentlig appetitlig og smuk lysegul Farve, den samme Farve som Meierismør, der ikke er farvet og ikke netop er produceret i Græstiden. Men paa den anden Side vil det ogsaa have nogen Betydning for Konsumenterne, at man har et saadant Skjelnemærke. Det kan ikke nægtes, at det har Betydning, naar man sender et Bud i Byen for at kjøbe Smør, at dette Bud saa virkelig kjøber, hvad man vil have. I den Henseende vil der være truffen en temmelig væsentlig Sikkerhedsforanstaltning ved denne Bestemmelse. Det vil saa ikke være muligt for et Bud, der gaar i Byen og skal kjøbe Smør, at kjøbe Kunstsmør, naar det har faaet Ordre til at kjøbe Natursmør. For Exporten vil det ogsaa have nogen Betydning, at man har et saadant isænesalbende Kjendemerke, at man strax ved første Diekast ser, om man har det One eller Andet for sig. Jeg tillod mig allerede før at antyde, at den væsentlige Grund for mig til at gaa ind paa Forbudet imod Farvning af Kunstsmør, er Hensynet til Exporten. Jeg kan ikke negte, at for mig staar det som ganske overordentlig lefsindigt, om vi indlød os paa at forbyde Udsørsel af Kunstsmør. Det er nok blevet sagt: Vi kan sagtens vedtage dette Forbud for et kortere Antal Aar; vi kan jo altid gjøre det løs igjen, naar vi ikke finde vor Regning ved at have det, men det tror jeg er lefsindigt. Jeg tror, at det er ganske overordentlig vanskeligt, naar man har faaet et saadant Forbud, at komme af med det igjen. Naar den Tid nærmer sig, vil der naturligvis være en Del Misfor-nøttelse med Smørpriserne hos en stor Del Smørproducenter, og de vil sige, at det er fordi vi ikke har sikret vort Smør tilstrækkeligt. Naar der saa i Stedet for at gaa hderligere i den Retning skal være Tale om at give Afkald paa en af de Garantier, man hidtil har forlangt, er der slet ingen Tvivl